

Joanet del Poblenou: «No pretenc triomfar, vull que qui ho escolti, s'ho passi bé»

Estrenem «Tu t'ho perds», el primer clip de 'Món de plàstic'

Joanet del Poblenou

Joanet del Poblenou va presentar fa poques setmanes el seu primer disc llarg, *Món de plàstic* (autoeditat) i aquest dilluns el va tocar per primer cop en directe a L'Eixample Teatre de Barcelona. Avui, estrena en exclusiva amb Enderrock.cat el primer clip: "Tu t'ho perds". Amb ell hem parlat del clip i del disc.

Estrenem "Tu t'ho perds". Parla'ns de la cançó.

Parla d'un que va a una festa de disfresses sense voler-se disfressar. La canto en tercera persona, però estic parlant de mi. El protagonista acaba anant als sopars i als esdeveniments, però remugant. Amb la pandèmia ens hem tornat una mica més asocials, amb menys ganes de fer coses i més de quedar-nos a casa? Però no ens hem de deixar perdre coses de la vida. En el fons, és una manera de dir-me: ?ei, va! Surt, fes coses!'. El protagonista del "Tu t'ho perds", que és una de les poques cançons que canto en tercera persona com si em referís a algú altre, en el fons, soc jo; totes les cançons del disc parlen de mi. La noia amb qui vol lligar el protagonista es passa tota la nit xerrant amb dos que van disfressats d'Epi i Blai? I es basa en uns fets que ens van passar quan érem molt joves. Nosaltres érem els típics rancis, que no ens volíem disfressar perquè érem actors i ja ens disfressàvem a la feina. Vam anar a la festa vestits de

negre amb un nas de pallasso, que és la mínima expressió de la disfressa i que a més, ens podíem treure i posar a la butxaca cada cop que ens convenia? És una actitud que m'ha acompanyat des de l'adolescència?

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=Sl8DIWZhCDQ>

Com vas escollir-la per fer el clip?

El clip ve molt donat per la cançó, que és molt narrativa. La idea de fer-lo va sorgir d'una mena d'estudi de mercat que vaig fer amb una colla de 20 o 30 amics, *frikis* com jo, amb qui compartim un grup de whatsapp. Els vaig enviar totes les cançons abans que sortís el disc i per votació popular van escollir que era la que més enganxava del disc. Per això n'hem fet el videoclip. Va molt bé aquest punt de vista extern perquè quan fas un projecte tot sol, arriba un moment que perds el nord.

En ser autoeditat, la discogràfica no et pot donar un punt de vista?

És clar! Tinc la sort que la meua parella sempre és la primera a sentir-ho tot. Es diu Mònica Macfer, però per mi és la Mònica Martin perquè em fa com George Martin amb els **Beatles**. També faig servir molt el meu germà [Pau Olivé] i el meu pare [Dionís Olivé, veu i guitarra de **Melodrama**]. Fem molta xarxa, ens enviem les cançons i intercanviem opinions. Quan dinem junts, ja et pots imaginar les sobretaules?

El teu pare ha estat present en algunes cançons del disc.

Sí. I molt important: n'hi ha una que es diu "Natura", que és del meu pare. Me la va regalar. Quan li vaig ensenyar el resultat em va dir que estava bé, però que ell l'hauria fet d'una altra manera? El meu pare és un referent per a mi i m'ha ajudat molt perquè quan estic component i tinc dubtes, me'ls resol. A banda, la Mònica Macfer, que és actriu i cantant, fa cors a algunes cançons i el Pau els fa a "Tu t'ho perds".

'Món de plàstic' surt dos anys després d'aquell primer EP, El meu pati, que a més ha quedat integrat al disc.

Sí, l'he integrat perquè en realitat és el mateix projecte. Jo vaig començar amb la pandèmia. Estava sol a casa i vaig començar a fer cançons. Vaig aprendre que podia dir més coses que les que em pensava. Va acabar el confinament i vaig tornar a la meua vida frenètica i no vaig poder seguir. Tenia tres cançons i les vaig voler ensenyar. Els qui les van veure em van dir que els agradaven molt i em van animar a seguir. Són 12 cançons que van juntes i que parlen de mi i del món on visc: per això ho havia d'empaquetar tot junt.

Aquest dilluns vas presentar el disc a l'Eixample Teatre. Hi haurà més concerts?

He anat improvisant. Tirar endavant un projecte autoeditat, sense discogràfica, és molt complicat. Jo tinc tots els cap de setmana ocupats fent teatre des de fa molts anys. La música la porto dintre, però em costa trobar el temps. He pogut presentar-ho en directe perquè els músics amb què treballo en un musical se'm van oferir. Ens ho passem molt bé i tenim ganes de tocar junts. Ara ens hem fixat un objectiu: la festa major del Poblenou. Per a mi, aquest és un projecte terapèutic. M'estic obrint com a compositor, m'agrada explicar el que explico i m'ho passo bé fent-ho. No pretenc triomfar, m'agradaria que qui ho escolti, ho entengui i s'ho passi bé. Amb **Splac** ja ens vam trobar moltes portes tancades i ja ens vam fotre moltes trompades? Ara vaig fent sense objectius.